

РЕШЕНИЕ

№ 1976

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т.Ц.

като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20211110147220 по описа за 2021 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 181, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР /в сила от 28.11.2014 г./ за заплащане на сумата от 4 320 лв., представляваща левова равностойност на полагаща се на ищеца и неосигурена от ответника храна за периода от 21.07.2018г. до 21.07.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 12.08.2021 г. до окончателното плащане.

Ищецът В. СТ. СТ. твърди, че в периода от 01.09.1985 г. до 28.03.2017 г. е заемал военизирани длъжности на държавен служител при ответника „... а в периода от 29.03.2017 г. до 29.10.2017 г. въз основа на сключен трудов договор е заемал длъжността „системен оператор“ в 01 сектор „Деловодство и административно обслужване“ в Столична дирекция на вътрешните работи, където е бил назначен по силата на трудов договор № 513 р-22857/28.03.2017 г. със заповед на директора на СДВР. Поддържа, че на основание чл. 181, ал.1 ЗМВР, вр. чл. 4 от Наредба № 8121з- 773/01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на МВР до 29.10.2017 г. ежесечно е получавал левовата равностойност на полагащата му се храна в размер на 120 лв., чийто размер се е определял ежегодно със заповед на Министъра на вътрешните работи. Сочи, че е полагал труд по служебно правоотношение, както следва: в периода от 30.10.2017 г. до 15.01.2020 г. - на длъжността началник на сектор „Административен“ в 03-РУ - СДВР, където е бил преназначен със заповед № 8121 К-7574/19.10.2017 г. на Министъра на вътрешните работи, в периода от 16.01.2020 г. до 04.02.2020 г. - на длъжността „старши експерт“ в отдел 02 „Мобилизационна готовност, административно обслужване и защита на класифицираната информация“ към дирекция „Отбранително-мобилизационна подготовка“, където е бил преназначен със заповед № 8121 К-206/16.01.2020 г. на Министъра на вътрешните работи, в периода от 05.02.2020 г. до 01.10.2020 г. - на длъжността „старши експерт“ в сектор „Информационно- аналитична, административно-наказателна дейност и административно обслужване към дирекция „Инспекторат“ - МВР, където е бил преназначен със заповед № 8121 К- 795/04.02.2020 г. на Министъра на вътрешните работи и в периода от 01.10.2020 г. до 21.07.2021 г. - на длъжността „старши експерт“ в отдел „Административен“ към дирекция „Инспекторат“ - МВР, където е бил преназначен със

заповед № 8121 К-3478/01.10.2020 г. на Министъра на вътрешните работи, като в месечната му заплата не е била включена левовата равностойност на полагащата му се безплатна храна, нито такава му е била осигурявана. Твърди, че със заповед № 121 К-8800/15.07.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, връчена му на 21.07.2021 г., служебното му правоотношение, в рамките на което е заемал длъжността „старши експерт“ в отдел „Административен“ към дирекция „Инспекторат“ - МВР, е било прекратено на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл. Заявява, че в периода от 21.07.2018 г. до 21.07.2021 г. ответникът не му е заплащал левовата равностойност на полагащата му храна, която на основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР е следвало да бъде осигурена на всички служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, както е бил той през исковия период, поради което претендира същата в общ размер на 4 320 лв. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът „Министерство на вътрешните работи“ е подал отговор на исковата молба, с който не оспорва, че в периода от 21.07.2018 г. до 21.07.2021 г. ищецът е заемал посочените от него длъжности в органите на МВР, както и че със заповед № 121 К-880/15.07.2021 г. на Министъра на вътрешните работи служебното му правоотношение е било прекратено. Сочи, че на същия не е заплащана левова равностойност на храна, тъй като такава не му се дължи, доколкото му е определена индивидуална основна заплата, в която се включва и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Заявява, че статутът на ищеца се урежда от ЗДСл, който не регламентира възможност за заплащане на левова равностойност на храна на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, както В.С. е бил. По изложените съображения отправя искане за отхвърляне на предявения иск. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иск с правно основание по чл. 181, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР:

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: 1. служебно правоотношение с ответника в рамките на исковия период, по силата на което е работил при него като държавен служител; 2. основанията за дължимост на претендираната сума; 3. нейния размер. При установяване на посочените обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже твърдяните от него възражения срещу основателността на исковата претенция.

С определение от 10.01.2022 г. съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата относно наличието на служебно правоотношение между страните, в рамките на което в периода от 21.07.2018 г. до 21.07.2021 г. ищецът В. СТ. СТ. е заемал различни длъжности в структурите на МВР, както и че в рамките на същия той е полагал труда си при ответника. Нещо повече, така отделените за безспорни факти следват и от данните, удостоверени в писмените доказателства по делото – заповед за назначаване № 8121К-7574/19.10.2017 г. на длъжността „Началник сектор „...“, заповед за преназначаване № 8121К-206/16.01.2020 г. на длъжността „Старши експерт в отдел 02 „Мобилизационна готовност, административно обслужване и защита на класифицираната информация“ към дирекция „Отбранително-мобилизационна подготовка“, заповед за преназначаване № 8121К-795/04.02.2020 г. на длъжността: „Старши експерт в сектор „Информационно-аналитична, административно-наказателна дейност и административно обслужване“ към дирекция „Инспекторат“, заповед за преназначаване № 8121К-9478/01.10.2020 г. на длъжността „Старши експерт в отдел „Административен“ към дирекция „Инспекторат“ и заповед за прекратяване № 8121К-8800/19.07.2021 г., всички те издадени от Министъра на вътрешните работи, както и кадрова справка на ищеца В. СТ. СТ..

Следователно, спорните по делото обстоятелства касаят основно две групи обстоятелства, имащи правен характер, а именно: 1/ че в процесния период ищецът е бил

държавен служител по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДСл означава ли, че статутът му се урежда единствено от ЗДСл или ЗДСл се прилага единствено, доколкото в специалния ЗМВР не са предвидени изключения, касаещи статута на лицето, заемащо служебно правоотношение и 2/ съобразно правната уредба на ЗМВР /в сила от 28.11.2014 г./ и подзаконовите нормативни актове относно прилагането на ЗМВР на кои служители на МВР се следва храна или левовата ѝ равностойност.

В случая, съдът приема, че правният статут на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР в т. ч. и ищецът В.С. се урежда както от общия ЗДСл, така и от специалния ЗМВР. Действително в чл. 142, ал. 4 ЗМВР се посочва, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл, но тази разпоредба следва да се тълкува във връзка с изричния текст на специалния закон, а именно: чл. 1 ЗМВР, който има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват за закона, и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Посочената разпоредба представлява общо положение, като дава основание останалите текстове в него да се тълкуват с оглед и във взаимовръзка с нея. Ето защо, разпоредбата на чл. 142, ал. 4 ЗМВР, според която статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл, също следва да се тълкува във връзка с чл. 1 ЗМВР. Следователно, общите разпоредби относно статута на държавните служители ще се прилагат и по отношение на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗДСл само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, което би дерогирало общия закон. Изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от приложното му поле би било в противоречие с основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 ЗМВР.

Разпоредбата на чл. 181 ЗМВР предвижда, че на служителите на МВР се осигурява храна или левовата □ равностойност, а доколкото тя не съдържа изрично разграничение, то следва да се приеме, че такова право имат всички служители на МВР. В случая, този извод не се опровергава и от уредбата в специалната Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, която в чл. 1 от предвижда, че определя условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 ЗМВР и по § 86 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР. Това е така, тъй като законът не делегира на Министъра на вътрешните работи да определя кои лица следва да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага с подзаконов нормативен акт да се определят условията и редът за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1-3 ЗМВР /ал. 4 на чл. 181 ЗМВР/. В този смисъл за отговор на въпроса кои лица имат право на безплатна храна или левовата □ равностойност следва да се изходи единствено и само от ЗМВР. Нещо повече, дори и да се приеме, че е налице противоречие между разпоредбата на чл. 1 от Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи и специалния ЗМВР, до какъвто извод съдът не достигна, то следва да се приложи разпоредбата на акта от по-висока степен, т. е. чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

На следващо място, освен буквалното и граматическо тълкуване на посочената разпоредба следва да бъдат съобразени и принципите на управление на държавната служба в МВР и най-вече тези за забрана за дискриминация и обективност, тъй като в противен случай дългогодишни държавни служители от системата на МВР биха били поставени в неравностойно положение спрямо другите служители на МВР, които са назначени по трудово, респ. по служебно правоотношение по ЗМВР. Не би отговаряло на принципите и духа на закона тълкуване, при което за сходни длъжности на лицата по трудови правоотношения се осигурява храна или се изплаща левовата □ равностойност, а на тези по служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР – не. Нещо повече, според § 69 от ПЗР на ЗМВР /в сила от 01.02.2017 г./ служебните правоотношения на държавните

служители в МВР, за които се прилага § 86 от ЗИД на ЗМВР, и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на МВР и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл, считано от датата на влизане на този закон в сила. Следователно, на служителите, чиито правоотношения по силата на закона се преобразуват в служебни такива по ЗДСл, също им се дължи левова равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Или, изрично ЗМВР урежда, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се дължи левова равностойност за неосигурена храна. Такова следва да бъде разрешението и при сключването на служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР предвид разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР и с оглед справедливото и равно третиране на работниците и служителите в системата на МВР. Изложеното обосновава извод, че обстоятелството, че ищецът В.С. е имал качеството на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР поражда правото на същия да получи от работодателя си храна или левовата □ равностойност, предвидени в специалните разпоредби, уреждащи правния статут на лицата, работещи в системата на МВР.

Несъмнено по делото се установява, че през процесния период действащи са били Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи и заповеди съответно №8121з-44/16.01.2018 г., №8121з-1716/28.12.2018 г., № 8121з-1464/31.12.2019 г. и № 8121з-1410/30.12.2020 г., издадени от Министъра на вътрешните работи, отнасящи се единствено за служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 ЗМВР. Доколкото обаче се достигна до извод, че ответникът дължи левовата равностойност на неосигурена храна и на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, каквото качество несъмнено има и ищецът, и предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, то по аналогия съответно приложение следва да намерят правилата именно на посочените подзаконовни нормативни актове. Размерът и доволствията, които се дължат на всички служители на МВР в това число и на В.С., се определят ежегодно със заповед на Министъра на вътрешните работи. В случая, последните – съответно от 16.01.2018 г. /отнасяща се за 2018 г./, от 28.12.2018 г. /отнасяща се за 2019 г./, от 31.12.2019 г., изменена със заповед от 20.02.2020 г. /отнасящи се за 2020 г./, както и от 30.12.2020 г. /отнасяща се за 2021 г./, са представени и приети като писмени доказателства по делото, като същите несъмнено установяват размера на полагащата се сума за непредоставената безплатна храна, а именно: по 120 лв. месечно за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2021 г. Следователно, дължимото обезщетение за неосигурена храна за периода от 21.07.2018 г. до 21.07.2021 г. /35 пълни месеца/, 10 дни от м. юли 2018 г. и 21 дни от м. юли 2021 г. се равнява на сумата от общо 4 320 лв. По делото не се твърди, а и не се доказва ответникът да е предоставил на ищеца храна или да е заплатил левовата равностойност на същата за процесния период, поради което предявеният иск за сумата от 4 320 лв. се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Посочената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 12.08.2021 г. до окончателното плащане.

По отговорността за разноски:

При този изход на спора – цялостна основателност на предявения иск, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 600 лв. – за адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представения договор за правна защита и съдействие от 12.08.2021 г. /л. 2 от делото/, в който е отбелязано, че същото е заплатено в брой, поради което същият има характер на разписка. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Софийски районен съд сумата от 172,80 лв., представляваща дължима държавна

такса. С оглед изхода на спора, в полза на ответника не следва да се присъждат разноси с настоящия съдебен акт.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „... БУЛСТАТ ...“, с адрес: да заплати на В. СТ. СТ., ЕГН *****, с адрес: ..., на основание чл. 181, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, сумата от **4 320 лв.**, представляваща легова равностойност на полагаща се на ищеца и неосигурена от ответника храна за периода от 21.07.2018 г. до 21.07.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 12.08.2021 г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **600 лв.**, представляваща разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „... БУЛСТАТ ...“, с адрес: да заплати по сметка на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **172,80 лв.**, представляваща дължима държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____